

ANAYASA MAHKEMESİ KARARI

Anayasa Mahkemesi Başkanlığından:

İKİNCİ BÖLÜM
KARAR

UMUT RUHKİ TORAMAN BAŞVURUSU

Başvuru Numarası : 2022/17772

Karar Tarihi : 30/10/2024

Başkan : Basri BAĞCI

Üyeler : Engin YILDIRIM

Rıdvan GÜLEÇ

Kenan YAŞAR

Ömer ÇINAR

Raportör : Yusuf Enes KAYA

Başvurucu : Umut Ruhki TORAMAN

I. BAŞVURUNUN KONUSU

1. Başvuru; mahsup talebinin reddedilmesi nedeniyle kişi hürriyeti ve güvenliği hakkının, koşullu salıverilme için ceza infaz kurumunda geçen sürenin üçte iki yerine dörtte üç olarak hesaplanması nedeniyle de suçta ve cezada kanunilik ilkesinin ihlal edildiği iddialarına ilişkindir.

II. BAŞVURU SÜRECİ

2. Komisyon, başvurunun kabul edilebilirlik incelemesinin Bölüm tarafından yapılmasına ve başvurunun adli yardım talebinin kabulüne karar vermiştir.

3. Başvuru belgelerinin bir örneği, bilgi için Adalet Bakanlığına (Bakanlık) gönderilmiştir. Bakanlık, görüşünü bildirmiştir. Başvurucu, süresi içinde Bakanlık görüşüne karşı beyanda bulunmuştur.

III. OLAY VE OLGULAR

4. Başvuru formu ve eklerinde ifade edildiği şekliyle ilgili olaylar şöyledir:

5. Başvurucu hakkında Ankara Cumhuriyet Başsavcılığınca Fetullahçı Terör Örgütü/Paralel Devlet Yapılanmasına (FETÖ/PDY) üye olma suçu kapsamında soruşturma başlatılmış, başvuru 13/10/2018 tarihinde gözaltına alınmış, 15/10/2018 tarihinde tutuklanmış, 26/12/2018 tarihinde serbest bırakılmıştır.

6. Başvurucu hakkındaki yargılama Ankara 26. Ağır Ceza Mahkemesince yürütülmüş, yargılama sonunda 30/10/2019 tarihinde Ağır Ceza Mahkemesi başvurunun terör örgütüne üye olma suçundan 6 yıl 3 ay hapis cezasıyla cezalandırılmasına karar vermiştir.

7. Ankara Bölge Adliye Mahkemesi 20. Ceza Dairesi 18/3/2021 tarihli kararıyla istinaf başvurusunu esastan reddetmiştir. Başvurucu veya müdafinin yasal süresi içinde temyiz yoluna başvurmaması sonucu karar 16/4/2021 tarihinde kesinleşmiştir.

8. Başvurucu, Antalya'nın Kaş ilçesinde Jandarma Komutanlığınca tanzim edilen Gözaltına Alma Tutanağı'na göre 26/7/2021 tarihinde saat 00.35'te yakalanmış; saat 00.50'de üst aramasının yapıldığı imza altına alınmış ve yine 26/7/2021 tarihinde Elmalı Cumhuriyet Başsavcılığı aracılığıyla Elmalı T Tipi Kapalı Ceza İnfaz Kurumuna sevk edilmiştir.

9. Elmalı T Tipi Kapalı Ceza İnfaz Kurumuna gönderilen başvuru hakkındaki müddetname 26/7/2021 tarihinde düzenlenmiştir. Müddetnamede başvuru hakkında 13/10/2018-15/10/2018 tarihlerinde 2 gün gözaltında ve 15/10/2018-26/12/2018 tarihlerinde 72 gün tutuklulukta olmak üzere toplam 74 günlük sürenin cezasının infazından mahsup edildiği belirtilmiştir. Müddetnameye göre başvurunun koşullu salıverilmeden yararlanabilmesi için hakkındaki hapis cezasının dörtte üçünü infaz kurumunda çekmesi gerekmektedir.

10. Başvurucu; hakkındaki müddetnamenin yanlış düzenlendiğini, yakalandığı tarih olan 25/7/2021 gününün de mahsup edilmesi gerektiğini, koşullu salıverilme oranının dörtte üç değil üçte iki olarak hesaplanması gerektiğini ileri sürerek 18/10/2021 tarihinde Elmalı İnfaz Hâkimliğine başvurmuştur. İnfaz Hâkimliği şu gerekçeyle başvurunun talebini reddetmiştir:

"...Tüm dosya kapsamı birlikte incelendiğinde; hükümlünün talep dilekçesi ile 25/7/2021 tarihinde gözaltına alındığı, müddetname içeriğinde yer alan mahsup bilgilerinde bu tarihin yer almadığı, 3/4 uygulanan koşullu salıverilme oranının 1/2 olması gerektiği gerekçeleri ile müddetnameye itiraz ettiği, hükümlünün müddetname içeriğinde yer alan Ankara 26. Ağır Ceza Mahkemesinin 2018/600 Esas, 2019/399 Karar sayılı kararı ile Silahlı Terör Örgütüne Üye Olma suçundan mahkumiyetine karar verildiği, iş bu kararın 16/04/2021 tarihinde kesinleştiği, hükümlünün gözaltında kaldığını belirttiği tarihin kararın kesinleşme tarihinden sonraki tarih olduğu, hükmün kesinleşme tarihinden sonra gerçekleşen gözaltı süresinin müddetnamede mahsup bilgisi olarak yer alamayacağı, 5257 Sayılı Yasanın 107/4 maddesi uyarınca koşullu salıverilme oranı üçte ikiden fazla olan suçlar bakımından tabi oldukları koşullu salıverilme oranının uygulanacağını yer aldığı, hükümlünün silahlı terör örgütüne üye olma suçundan cezalandırılmasına karar verildiği, 3713 Sayılı Yasanın 17. maddesi uyarınca bu kanun kapsamına giren suçlardan mahkum olanlar hakkında süreli hapis cezaları bakımından koşullu salıverilme oranının 3/4 uygulanacağını belirtildiği, bu itibarla müddetnamenin mevcut yasal düzenlemeler bakımından hukuki olduğu ve yapılan lehe düzenlemeler bakımından da mevcut müddetnamede hükümlü aleyhine bir durumun mevcut olmadığı anlaşılmakla, tüm dosya kapsamı ve Cumhuriyet Savcısının mütalaası doğrultusunda hükümlünün yapmış olduğu itirazın reddine dair aşağıda yazılı şekilde karar verilmiştir."

11. Başvurucu, İnfaz Hâkimliği kararına itiraz etmiştir. Elmalı Ağır Ceza Mahkemesi 10/1/2022 tarihinde İnfaz Hâkimliği kararının usul ve kanuna uygun olduğu gerekçesiyle itirazı kesin olarak reddetmiştir.

12. Başvurucu 10/2/2022 tarihinde bireysel başvuruda bulunmuştur.

IV. İLGİLİ HUKUK

13. İlgili ulusal ve uluslararası hukuk için ayrıca bkz. *Burhan Yaz* [GK], B. No: 2021/7919, 29/5/2023, §§ 19-35.

V. İNCELEME VE GEREKÇE

14. Anayasa Mahkemesinin 30/10/2024 tarihinde yapmış olduğu toplantıda başvuru incelenip gereği düşünüldü:

A. Kişi Hürriyeti ve Güvenliği Hakkının İhlal Edildiğine İlişkin İddia

1. Başvurucunun İddiaları ve Bakanlık Görüşü

15. Başvurucu, hakkındaki hükmün infazı amacıyla 25/7/2021 tarihinde yakalandığını ancak bu işlem nedeniyle bir günlük sürenin cezasından mahsup edilmediğini belirterek kişi hürriyeti ve güvenliği hakkının ihlal edildiğini ileri sürmüştür.

16. Bakanlık görüşünde; başvurucunun kişi hürriyeti ve güvenliği hakkının ihlal edilip edilmediği konusunda Anayasa Mahkemesi tarafından yapılacak incelemede Anayasa'nın ve ilgili mevzuat hükümlerinin, Anayasa Mahkemesi içtihadının ve somut olayın kendine özgü koşullarının dikkate alınması gerektiği belirtilmiştir.

17. Başvurucu; Bakanlık görüşüne karşı beyanında, yakalama tarihinin ceza infaz kurumuna giriş tarihinden bir gün önce olduğunu, dolayısıyla gözaltında geçen bu sürenin mahsup edilmesi gerektiğini ileri sürmüştür.

2. Değerlendirme

18. Anayasa'nın 19. maddesinin ikinci fıkrası şöyledir:

"Şekil ve şartları kanunda gösterilen;

Mahkemelerce verilmiş hürriyeti kısıtlayıcı cezaların ve güvenlik tedbirlerinin yerine getirilmesi; bir mahkeme kararının veya kanunda öngörülen bir yükümlülüğün gereği olarak ilgilinin yakalanması veya tutuklanması; bir küçüğün gözetim altında ıslahı veya yetkili merci önüne çıkarılması için verilen bir kararın yerine getirilmesi; toplum için tehlike teşkil eden bir akıl hastası, uyuşturucu madde veya alkol tutkunu, bir serseri veya hastalık yayabilecek bir kişinin bir müessesede tedavi, eğitim veya ıslahı için kanunda belirtilen esaslara uygun olarak alınan tedbirin yerine getirilmesi; usulüne aykırı şekilde ülkeye girmek isteyen veya giren, ya da hakkında sınır dışı etme yahut geri verme kararı verilen bir kişinin yakalanması veya tutuklanması; halleri dışında kimse hürriyetinden yoksun bırakılamaz."

19. Anayasa Mahkemesi, olayların başvuru tarafından yapılan hukuki nitelendirmesi ile bağlı olmayıp olay ve olguların hukuki tavsifini kendisi takdir eder. Başvurucunun iddialarının özü, mahsup talebinin reddedilmesi nedeniyle daha uzun bir süre hürriyetinden yoksun bırakılması olduğundan şikâyetin kişi hürriyeti ve güvenliği hakkı kapsamında incelenmesi gerekir.

20. Anayasa'nın 19. maddesinin birinci fıkrasında, herkesin kişi hürriyeti ve güvenliği hakkına sahip olduğu ilke olarak konulduktan sonra ikinci ve üçüncü fıkralarında şekil ve şartları kanunda gösterilmek koşuluyla kişilerin özgürlüğünden mahrum bırakılabileceği durumlar sınırlı olarak sayılmıştır. Dolayısıyla kişi hürriyeti ve güvenliği hakkının kısıtlanması ancak Anayasa'nın anılan maddesi kapsamında belirlenen durumlardan herhangi birinin varlığı hâlinde söz konusu olabilir (*Murat Narman*, B. No: 2012/1137, 2/7/2013, § 42).

21. Anayasa'nın kişilerin fiziksel hürriyetlerini güvence altına alan 19. maddesinin kişi hürriyetinin kısıtlanmasına imkân tanıdığı durumlardan biri de maddenin ikinci fıkrasında *"mahkemelerce verilmiş hürriyeti kısıtlayıcı cezaların ve güvenlik tedbirlerinin yerine getirilmesi"* olarak belirlenmiştir. Bu nedenle yargı organlarınca verilecek mahkûmiyet kararları kapsamında hapis cezasının veya güvenlik tedbirlerinin infaz edilmesi kişi hürriyeti ve güvenliği hakkını ihlal etmez (*Tahir Canan* (2), B. No: 2013/839, 5/11/2014, § 33).

22. Mahkemelerce verilmiş mahkûmiyet kararlarının yerine getirilmesinden dolayı ortaya çıkan özgürlükten yoksun bırakma hâlleri Anayasa'nın 19. maddesinin ikinci fıkrası kapsamına dâhil ise de anılan kural, mahkûmiyet kararının değil tutmanın hukuka uygun olmasını güvence altına almaktadır. Dolayısıyla bu güvence kapsamında, kişi hakkında hükmedilen hapis cezasının yerindeliği veya orantılılığı incelemeye tabi tutulamaz (*Günay Okan*, B. No: 2013/8114, 17/9/2014, § 18).

23. Anayasa'nın 19. maddesinin ikinci fıkrasında belirtilen *"mahkemelerce verilmiş hürriyeti kısıtlayıcı cezaların ve güvenlik tedbirlerinin yerine getirilmesi"* ile bağlantılı bir ihlal iddiası söz konusu ise Anayasa Mahkemesinin görevi kişinin hürriyetten yoksun bırakılmasının kısmen ya da tamamen bu koşullarda gerçekleşip gerçekleşmediğini tespit etmekle sınırlıdır. Bir kimse Anayasa'da yer alan diğer sebepler (yakalama, gözaltı ve tutuklama gibi) dışında ancak *mahkemelerce verilmiş hürriyeti kısıtlayıcı cezaların ve güvenlik tedbirlerinin yerine getirilmesi* kapsamında hürriyetinden yoksun bırakılabilir. Eğer tutmanın kısmen veya tamamen bu koşulları taşımadığı tespit edilirse bu durumun meşru bir amacının olduğundan veya ölçülü olduğundan söz edilemez, doğrudan kişi hürriyeti ve güvenliği hakkı ihlal edilmiş olur (*Ercan Bucak* (2), B. No: 2014/11651, 16/2/2017, § 39).

24. Bir mahkûmiyet kararının infazına ilişkin olarak Anayasa'nın 19. maddesi açık bir hüküm içermemektedir. Bununla birlikte Anayasa'nın 19. maddesinin amacı kişileri keyfi bir şekilde hürriyetten yoksun bırakılmaya karşı korumak olup maddede öngörülen istisnai hâllerde kişi hürriyetine getirilecek sınırlamaların da maddenin amacına uygun olması gerekir (*Abdullah Ünal*, B. No: 2012/1094, 7/3/2014, § 38). Bir kimsenin *mahkemelerce verilmiş hürriyeti kısıtlayıcı cezaların ve güvenlik tedbirlerinin yerine getirilmesi* kapsamında hürriyetinden yoksun bırakıldığıнын söylenebilmesi için her şeyden önce hürriyeti kısıtlayıcı ceza veya güvenlik tedbirinin bir mahkeme tarafından verilmesi gerekir (*Hasan Baki Gülcan*, B. No: 2013/760, 12/3/2015, §§ 36-50). İkinci olarak yerine getirilecek kararın hürriyeti kısıtlayıcı cezaya veya güvenlik tedbirlerine ilişkin olması gerekir. Ceza veya güvenlik tedbiri içermeyen bir karara dayanılarak bir kimsenin hürriyetinden yoksun bırakılması mümkün değildir. Son olarak hürriyetten yoksun bırakılmanın mahkemece verilen hürriyeti kısıtlayıcı ceza veya güvenlik tedbirinin kapsamını ve süresini aşmaması gerekir (*Ercan Bucak* (2), § 40).

25. Bu itibarla hükümlülerin ceza infaz kurumlarında kalacağı süreyi doğrudan veya dolaylı olarak etkileyen durumların Anayasa'nın 19. maddesinde tanımlanan kişi hürriyeti ve

güvenliği hakkı kapsamında değerlendirilmesi gerektiği Anayasa Mahkemesi tarafından kabul edilmiştir (*İbrahim Uysal*, B. No: 2014/1711, 23/7/2014, § 26; *Günay Okan*, § 13). Mahsup, ceza infaz kurumunda kalınması gereken süreyle doğrudan ilgilidir. Şartları olduğu takdirde yargı organlarının mahsuba karar verme bakımından takdir yetkilerinin olmadığı anlaşılmaktadır. Zira hukuk sistemimizde mahsubun mecburiliği söz konusudur. Kişinin şartları olduğu hâlde mahsup talebinin reddedilmesi, mahsup talep ettiği ceza bağlamında hapiste kalma süresinin uzaması, kişinin hukuk sisteminde belirlenenenden daha fazla bir süre hürriyetinden yoksun kalması sonuç olarak kişi hürriyeti ve güvenliği hakkının ihlal edilmesi sonucunu doğuracaktır (*Ercan Bucak* (2), § 49).

26. Mahkeme tarafından verilen bir mahkûmiyet kararının infazının sağlanması ve bu bağlamda ceza infaz kurumunda tutulma süresi bakımından ceza mahkemesinin kararına uygun hareket edilmesi kişi hürriyeti ve güvenliği hakkının korunması açısından zorunludur. Dolayısıyla hükümlülerin ceza infaz kurumunda kalacakları sürenin mahkûmiyet kararına ve ilgili mevzuata uygun olması Anayasa'nın 19. maddesinin ikinci fıkrasının birinci cümlesi kapsamında güvence altına alınmıştır (*İbrahim Uysal*, § 32). Bununla birlikte Anayasa'da yer alan hak ve özgürlükler ihlal edilmediği sürece yargı mercilerinin kararlarındaki kanunun yorumuna ya da maddi veya hukuki hatalara dair hususlar bireysel başvuru incelemesinde ele alınmaz (*Abdullah Ünal*, § 39). Anayasa'nın 19. maddesi bir özgürlükten yoksun bırakma hâli nedeniyle geçirilmiş sürelerin hapis cezasından mahsup edilmesini güvence altına almamaktadır. Ancak yetkili makamların mahsuptan faydalanmak için kanunda belirtilen koşulları yerine getiren herkese herhangi bir takdir yetkileri bulunmadan mahsup uygulamakla yükümlü olmaları hâlinde durum farklı olacaktır. 26/9/2004 tarihli ve 5237 sayılı Türk Ceza Kanunu'nun mahsuba ilişkin hükümlerinin nasıl uygulanacağı, bu itibarla hukuk kurallarının yorumu ve somut olaylara uygulanmasında -Anayasa'ya bariz şekilde aykırı olarak- keyfilik bulunması, bunun temel hak ve özgürlüklerin ihlaline sebebiyet vermesi hâli dışında yargı mercilerinin takdir yetkisi kapsamındadır (*Ercan Bucak* (2), § 42).

27. Yukarıda yer verilen genel ilkelerden hareketle somut olayda incelenecek husus; koşulları olduğu hâlde mahsup talebinin reddedilip reddedilmediğinin, bu hususta İnfaz Hâkimliğinin değerlendirmelerinin keyfî olup olmadığının tespit edilmesidir.

28. Somut olayda başvurusunun mahsup talebi, gözaltında kaldığını belirttiği tarihin kararın kesinleşmesinden sonraki tarih olduğu, hükmün kesinleşme tarihinden sonra gerçekleşen gözaltı süresinin müddetnamede mahsup bilgisi olarak yer alamayacağı gerekçesiyle reddedilmiştir. Mahsubu düzenleyen 5237 sayılı Kanun'un 63. maddesinde hüküm kesinleşmeden önce gerçekleşen ve şahsi hürriyeti sınırlama sonucunu doğuran bütün hâller nedeniyle geçirilmiş sürelerin hükmolunan hapis cezasından indirileceği öngörülmüştür. Bu hükme göre mahsuba konu özgürlükten yoksun bırakma hâlinin hükmün kesinleşmesinden önce gerçekleşmiş olması gerekir. Somut olayda başvuru hakkındaki mahkûmiyet hükmü 16/4/2021 tarihinde kesinleşmiştir. Başvurucunun mahsubunu talep ettiği özgürlükten yoksun bırakma hâli ise hükmün kesinleşmesinden sonra 26/7/2021 tarihinde gerçekleşmiştir. Dolayısıyla söz konusu özgürlükten yoksun bırakma hâlinin başvuru hakkında verilen cezadan mahsup edilmemesinin kanuna uygun olduğu, mahsup şartlarının sağlanmadığı görülmektedir. Bu nedenle mahsup talebinin reddedilmesi nedeniyle başvurusunun mahkemece verilmiş hürriyeti bağlayıcı cezasının gereken süreden daha fazla uygulandığı söylenemez.

29. Açıklanan gerekçelerle kişi hürriyeti ve güvenliği hakkına yönelik bir ihlalin olmadığı açık olduğundan başvurunun *açıkça dayanaktan yoksun olması* nedeniyle kabul edilemez olduğuna karar verilmesi gerekir.

B. Suçta ve Cezada Kanunilik İlkesinin İhlal Edildiğine İlişkin İddia

1. Başvurucunun İddiaları

30. Başvurucu, mahkûmiyet kararında cezasının mükerrirlere özgü infaz rejimine göre infaz edileceğinin belirtildiğini, 13/12/2004 tarihli ve 5275 sayılı Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkında Kanun'a göre mükerrirlere özgü infaz rejiminde koşullu salıverilme oranının üçte iki olarak düzenlediğini, yine 5275 sayılı Kanun'un 107. maddesinin (4) numaralı fıkrası gereğince süreli hapis cezalarında koşullu salıverme oranının üçte iki olarak belirlendiğini, buna rağmen müddetnamede koşullu salıverme oranının dörtte üç olarak gösterildiğini belirterek adil yargılanma, özgürlük ve güvenlik haklarının, eşitlik ilkesinin ihlal edildiğini ileri sürmüştür.

2. Değerlendirme

31. Anayasa Mahkemesi koşullu salıverilme için ceza infaz kurumunda kalınması gereken sürenin cezanın ne kadar çekileceğini belirlediğinden hükümlü açısından cezanın kapsamına ilişkin olduğunu, dolayısıyla bu hususta suçta ve cezada kanunilik ilkesini düzenleyen Anayasa'nın 38. maddesi çerçevesinde değerlendirilme yapılması gerektiğini belirtmiştir (*Yunis Karataş* [GK], B. No: 2021/34231, 26/1/2023, § 48; benzer yöndeki kararlar için bkz. *Efendi Yaldız*, § 42; *Metin Durmaz*, B. No: 2013/7764, 25/3/2015, § 60, *Burhan Yaz*, 65).

32. Anayasa Mahkemesi ayrıca Anayasa'nın 38. maddesinin gereği olarak lehe kanunun geçmişe yürütmesi ilkesinin koşullu salıvermeye de uygulanacağı sonucuna ulaşmıştır. Buna göre suçun işlendiği zaman yürürlükte olan kanuna göre koşullu salıverilmeye hak kazanan kimsenin bu hakkının geri almamayaacağı, suç işlendikten sonra yürürlüğe giren kanuna göre koşullu salıverilme hakkını kaybeden kimseye aleyhe olan hükmün uygulanamayacağı, suç tarihinden sonra yürürlüğe giren lehe düzenlemelerin hükümlü hakkında derhâl uygulanacağı kabul edilmelidir (*Burhan Yaz*, § 67; *Yunis Karataş*, § 50). Koşullu salıverilmenin her iki şartı açısından ayrı ayrı lehe kanunun geçmişe yürütmesi ilkesi geçerlidir. Bu kapsamda ceza infaz kurumunda kalınması gereken süreyi azaltan bir düzenleme hükümlünün lehine olacaktır.

33. Somut olayda başvuru 12/4/1991 tarihli ve 3713 sayılı Terörle Mücadele Kanunu kapsamında silahlı terör örgütüne üye olma suçundan süreli hapis cezasına mahkûm edilmiştir. 3713 sayılı Kanun kapsamında silahlı terör örgütüne üye olma suçundan süreli hapis cezasına mahkûm edilenlerin cezalarının ne kadarını ceza infaz kurumunda çektikten sonra koşullu salıverilme imkânından yararlanacakları hususu 14/4/2020 tarihli ve 7242 sayılı Kanun'la yapılan değişiklikten önce 3713 sayılı Kanun'da doğrudan düzenlenmemiş, bu konuda 5275 sayılı Kanun'un 107. maddesinin dördüncü fıkrasına atıf yapılmıştır. 5275 sayılı Kanun'un 107. maddesinde ise bu oran *dörtte üç* olarak belirlenmiştir. Bu hükümlere göre 3713 sayılı Kanun kapsamına giren suçlardan süreli hapis cezasına mahkûm olanlara uygulanacak oranın dörtte üç olduğu konusunda bir ihtilaf bulunmamaktadır. Bununla birlikte 2020 yılında, 14/4/2020 tarihli ve 7242 sayılı Kanun'la koşullu salıverilmeye ilişkin bu kurallarda birtakım değişiklikler yapılmıştır.

34. Bu kapsamda 7242 sayılı Kanun'un 48. maddesiyle 5275 sayılı Kanun'un 107. maddesinin dördüncü fıkrasında yer alan "*dörtte üçünü*" ibaresi "*üçte ikisini*" şeklinde değiştirilmiş ve bu fıkra "*Koşullu salıverilme oranı üçte ikiden fazla olan suçlar*

bakımından ise tabi oldukları koşullu salıverilme oranı uygulanır." cümlesi, 7242 sayılı Kanun'un 65. maddesiyle de 3713 sayılı Kanun'un *"Koşullu salıverilme"* kenar başlıklı 17. maddesinin birinci fıkrasının sonuna *"Ancak, süreli hapis cezaları bakımından düzenlenen koşullu salıverilme oranı, dörtte üç olarak uygulanır."* cümlesi eklenmiştir.

35. Bu değişiklikler sonucunda 5275 sayılı Kanun'un 107. maddesinin dördüncü fıkrasındaki oran üçte iki olarak değiştirilmiş ise de 3713 sayılı Kanun'a eklenen *"Ancak, süreli hapis cezaları bakımından düzenlenen koşullu salıverilme oranı, dörtte üç olarak uygulanır."* şeklindeki cümle ve 5275 sayılı Kanun'a eklenen *"Koşullu salıverilme oranı üçte ikiden fazla olan suçlar bakımından ise tabi oldukları koşullu salıverilme oranı uygulanır."* şeklindeki cümle nedeniyle 3713 sayılı Kanun kapsamında süreli hapis cezasına mahkûm edilen kişilere uygulanacak koşullu salıverilme oranında bir değişiklik meydana gelmediği anlaşılmaktadır. Bu kişiler yönünden 7242 sayılı Kanun'dan önce de sonra da koşullu salıverilme oranı dörtte üçtür. Diğer bir deyişle bu kişileri de kapsayan lehe bir kanun yürürlükte olmamıştır.

36. Dolayısıyla somut olayda suçta ve cezada kanunilik ilkesinin ihlal edildiği iddiasının *açıkça dayanaktan yoksun olması* nedeniyle kabul edilemez olduğuna karar verilmesi gerekir.

C. Diğer İhlal İddiaları

37. Başvurucu 7242 sayılı Kanun'la getirilen birçok imkândan eşitlik ilkesine aykırı olarak yararlandırılmadığını, bu nedenle birçok haktan mahrum bırakıldığını ileri sürmüştür.

38. Başvurucu, ihlal iddiasına ilişkin delillerini sunma, temel hak ve özgürlüğünün ihlal edildiğine dair açıklamalarda bulunma yönündeki yükümlülüğünü yerine getirmemiş; haklarının ihlal edildiğini somut olgularla ortaya koyamamıştır. Dolayısıyla başvuru tarafından ileri sürülen bu iddiaların temellendirilemediği sonucuna ulaşılmıştır.

39. Açıklanan gerekçelere başvurunun bu şikâyetlerinin *açıkça dayanaktan yoksun olması* nedeniyle kabul edilemez olduğuna karar verilmesi gerekir.

40. Öte yandan başvuru; işlendiği iddia edilen tarihlerde suç sayılmayan fiil ve iddialarla mahkûm edildiğini, cezasının haksız yere artırıldığını ileri sürmüştür.

41. Başvurucunun mahkûmiyetine ilişkin nihai karardan itibaren otuz gün içinde bireysel başvuruda bulunması gerekirken bu tarihi geçirdikten sonra yaptığı şikâyetin *süre aşımı* nedeniyle kabul edilemez olduğuna karar verilmesi gerekir.

VI. HÜKÜM

Açıklanan gerekçelerle;

A. 1. Mahsup talebinin reddedilmesi dolayısıyla kişi hürriyeti ve güvenliği hakkının ihlal edildiğine ilişkin iddianın *açıkça dayanaktan yoksun olması* nedeniyle KABUL EDİLEMEZ OLDUĞUNA,

2. Suçta ve cezada kanunilik ilkesinin ihlal edildiğine ilişkin iddianın *açıkça dayanaktan yoksun olması* nedeniyle KABUL EDİLEMEZ OLDUĞUNA,

3. Diğer ihlal iddialarının *kabul edilebilirlik kriterlerini karşılamaması* nedeniyle KABUL EDİLEMEZ OLDUĞUNA,

B. 12/1/2011 tarihli ve 6100 sayılı Hukuk Muhakemeleri Kanunu'nun 339. maddesinin (2) numaralı fıkrası uyarınca tahsil edilmesi mağduriyetine neden olacağından adli yardım talebi kabul edilen başvurunun yargılama giderlerini ödemekten TAMAMEN MUAF TUTULMASINA,

C. Kararın bir örneğinin Adalet Bakanlığına GÖNDERİLMESİNE 30/10/2024 tarihinde OYBİRLİĞİYLE karar verildi.